

ಟೋಪಾಯಿಯ ಮೇಲೆದ್ದ ಲಕೋಟೆಯಲ್ಲಿ ಏನಿರಬಹುದು? ಧರಕೇಂದ್ರಯೈನವರ ವಿವರಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆನಾದರೂ ಕೇಸ್ ಹಾಕಿರಬಹುದೇ ಹರಿದು ಹಾಕಿ ಬಿಡಲೇ ಎಂದೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಿದೆನಾದರೂ ಸಹಜ ಕುತ್ತಾಹಲದಿಂದ ಲಕೋಟೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪತ್ತೆ ಮತ್ತು ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ಮೊತ್ತಕ್ಕೆ ಒಂದು ಚೇಕ್ ಇತ್ತು. ಅದೂ ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ!

“...ಅಂತಿಮ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಟ್ರಬ್ಕೋಂಡು ಆತಿಧ್ಯ ನೀಡಿ ಮೃತರ ಅಂತ ಸಂಸ್ಕಾರವನ್ನು ನೇರವೇರಿಸಿದ ಸತೀಶಚಂದ್ರರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಿರ ಅಸ್ತಿಯ ಮಾರಾಟದ ನಂತರ ಬಂದ ಹಣದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ನೆಡಬೇಕೆಂದು ಧರಕೇಂದ್ರಯೈನವರು ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿರುತ್ತಾರೆ. ಅದರಂತೆ...”

ಕೈಕಾಲುಗಳು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ನಡುಗತೊಡಿದವು. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ “ಜೊಗ್ಗೆತೀ...” ಎಂದು ಕಿರುಚಿದೆ. “ಹೋಯಿಸ್ ಪಿಳಾಚಿ ಅಂದ್ರೆ ಬಂತು ಗವಾಕ್ಷೀಲಿ ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ಇನ್ನೇನು ಸಮಸ್ಯೆ ತಂದ್ರೋ ಆ ಮನುಷ್ಯ” ಎನ್ನತ್ತು ಅಮ್ಮನೂ ಕಾಗಾಡುತ್ತಾ ಬಂದರು. ಚೇಕ್ ನ ಹಾಳೆಯನ್ನು ಅವರ ಮುಖಕ್ಕೆ ಹಿಡಿಯುತ್ತಾ, ಧರಕೇಂದ್ರಯೈನವರು ನಮಗೆ ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ದಾನ ಮಾಡಿರುವ ವಿವರ ತಿಳಿಸಿದೆ. ತೆರೆದ ಬಾಯಿ ಮುಖಕ್ಕೆ ಇಬ್ಬರೂ ಎಂಬ್ರೋ ಹೊತ್ತು ಹಾಗೇ ನಿಂತಿದ್ದರು.

“ಅನಾಯವಾಗಿ ಆ ಹುಡುಗನನ್ನ ಬ್ಯಾಯ್ ಹೊರಗಟ್ಟಿದಿರಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಅವಸರ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು” ಎಂದಳು ಜೊಂಡಿ.

ಲಕೋಟೆ ನೀಡಿ ಹೋದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕರೆಯಲು ಹೊರಗೇಡಿದೆ. ಆತ ಎಲ್ಲಾ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಅವನಾಗಲೇ ಹೋರಣು ಹೋಗಿದ್ದ.

ಹರೀಶ್ ಸಗಾಯ್ ಅವರಿಗೆ ಘೋನ್ ಮಾಡಿದೆ. ಕರೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, “ಹೇಳಿ ಸತೀಶ್ ಅವರೇ. ಧರಕೇಂದ್ರಯೈನವರ ಬಗ್ಗೆ ಏನಾದರೂ ಮಾಡಿಟಿ ಬೇಕಿತ್ತಾ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

“ಇಲ್ಲಿ... ಇಲ್ಲ. ಈಗ ತಾನೇ ನಿಮ್ಮ ಸಹಾಯಕ ಬಂದಿದ್ದರು. ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಒಂದು ಚೇಕ್ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ರೂಪಾಯಿ ಯಾರ ಹಿಂತೆ, ಯಾರ ಸಹಿ ಒಂದೂ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಪತ್ತೆ ಕೂಡ ಇದೆ...” ಎಂದ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಉದ್ದೇಗೊಂಡಿದ್ದೆ ಎನಿಸುತ್ತೇ.

“ಈ... ಆ ವಿವರಗಾನಾ. ಅಷ್ಟೂಂದು ಗಾಬರಿಯಾಗಬೇಡಿ. ಧರಕೇಂದ್ರಯೈನವರು ನನಗೇ ಪವರ್ ಅಫ್ ಅಟಾನಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಉಯಲಿನಲ್ಲಿ ಬರೆದಂತೆ ಹಣವನ್ನು ಹಂಚೊಂಡಿಕ್ಕೆ” ಎಂದರು.

“ಅಲ್ಲಿ... ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕು ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಈ ಹಣ ನನಗೆ ಅಂದರೆ, ಇಷ್ಟೂಂದು ಹಣ ನನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ?...” ಉದ್ದೇಗದಿಂದ ನನ್ನ ಧ್ವನಿ ಇನ್ನೂ ನಡುಗುತ್ತಿತ್ತು. ಎದೆ ಬಡಿತ ಜೋರಾಗಿ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

“ಹೌದು ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿಗೇ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ಧರಕೇಂದ್ರಯೈನವರ ಅಪೇಕ್ಷೆ ಸಾಮೀ. ಅವರನ್ನು ಆದರಿಸಿ ಸಪ್ತರಿಸಿದ ಪ್ರತಿ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೂ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿಯ ಸ್ವಲ್ಪ ಭಾಗವನ್ನು ದಾನ ಮಾಡುವರೆ ವಿಲಾಸಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಬಡಕನ ಕೊನೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಯಾರು ತಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಈ ಮೂವತ್ತು ಲಕ್ಷ ಹಣವನ್ನು ನೀಡುವರೆ